

БУТТЯ

1 На початку створив Бог небо та землю.

2 Земля ж була порожньою і безжиттєвою; безодню *вкривала* темрява, а Дух Божий ширяв над поверхнею води.

3 І сказав Бог: Нехай буде світло! І постало світло.

4 Побачив Бог світло, що воно добре, — і відділив Бог світло від темряви.

5 Бог назвав світло днем, а темряву назвав ніччю. І був вечір, і був ранок, — день перший.

6 І сказав Бог: Хай буде небозвід посеред води, щоби був поділ між водою й водою!

7 І створив Бог небозвід, і відокремив воду, яка була під небозводом, і воду, що над небозводом. І сталося так.

8 Назвав Бог небозвід небом. Був вечір, і настав ранок, — день другий.

9 І сказав Бог: Хай збереться вода, що під небом, в одне місце, і хай з'явиться суша! І сталося так.

10 Назвав Бог сушу землею, а зібрані разом води назвав морями. І побачив Бог, що *так* добре.

11 І сказав Бог: Хай зростить земля лугові трави, що розсівають насіння, і дерево плодове, яке на землі приносило б плід за своїм родом, що має в собі насіння. І сталося так.

12 І породила земля лугові трави, що розсівають насіння, за родом своїм, і дерева, що приносять плоди, які *мають* в собі насіння, за своїм родом. І побачив Бог, що *це* добре.

13 І був вечір, і настав ранок, — день третій.

14 І сказав Бог: Нехай постануть світила на небозводі, щоб розрізнити день від ночі, і нехай будуть як знамення, які *визначають* пори, дні та роки.

15 Нехай стануть вони світилами на небозводі, щоб освітлювати землю. І

16 І створив Бог два великих світила: більше світило, щоб управляти днем, а менше світило, щоб управляти ніччю, і зорі.

17 І поставив їх Бог на небозводі, щоб світили над землею

18 та управляли днем і ніччю, відділяючи світло від темряви. І побачив Бог, що *так* добре.

19 І був вечір, і настав ранок, — день четвертий.

20 І знову сказав Бог: Нехай закишить вода багатьма створіннями з живою душею, і птахи нехай літають над землею у небесному просторі.

21 І створив Бог величезних морських істот, і кожну душу живих тварин, якими наповнилися води за їхнім родом, та всяких крилатих птахів за їхнім родом. І побачив Бог, що *так* добре.

22 Поблагословив їх Бог, кажучи: Плідіться й розмножуйтеся, наповнюйте воду в морях, а птахи нехай множаться на землі!

23 Був вечір, і настав ранок, — день п'ятий.

24 Далі сказав Бог: Хай виведе земля живу душу за її родом, худобу, плазунів і звірів землі за їхнім родом! І сталося так.

25 Тож створив Бог земних звірів за їхнім родом, і худобу за її родом, і всіх плазунів землі за їхнім родом. І побачив Бог, що *так* добре.

26 *Нарешті* сказав Бог: Створімо людину за Нашим образом й за Нашою подобою, та нехай люди панують над рибами морськими, птахами небесними, худобою, і над усією землею, та над усіма плазунами, що повзають по землі.

27 І створив Бог людину за Своїм образом, — за Божим образом створив її; Він створив їх чоловіком і жінкою.

28 Бог поблагословив їх і сказав: Плідіться й множтеся, та наповнюйте землю, володійте нею і пануйте над

бами морськими та птахами небесми — над усім живим, що рухається землею!

9 І сказав Бог: Ось дав Я вам усякі сцени, які розсівають насіння, що всій землі, і всяке дерево, що в сомає свій плід з насінням для поївання, — вам це буде для харчування.
10 А всім звірам землі й усім птахам небесним, і кожному *плазуну*, що рухається по землі *та має* в собі живу душу, — всяку зелену рослину даю їм за їжу. І сталося так.
11 І оглянув Бог усе, що створив. Се було *воно* дуже добре. Знову був вечір і був ранок — день шостий.

2 Так звершені були небо й земля, і всі їхні вистроєні сили.

2 Закінчив Бог до сьомого дня своє діло *творіння*, яке Він чинив, і почив Він сьомого дня від усієї Своєї праці, яку звершив.

3 І поблагословив Бог сьомий день, освятив його, бо того *дня* відпочив Він від усієї Своєї праці, яку Бог під час творіння здійснював.

4 Це — опис походження неба й землі, коли вони були створені, — сьомого дня, в який створив Господь Бог землю та небо.

5 А вже *до того* на землі не було жодної польової рослини, і ніяка польова трава ще не зійшла, бо не дав Господь Бог дощу на землю, і не було людини, щоб її обробляти.

6 Та з землі підіймалась волога і напувала всю поверхню землі.

7 *Взявши* порошок з землі, створив Господь Бог людину. І вдихнув у її ніздрі дихання життя, — і стала людина душею живою.

8 І насадив Господь Бог сад на сході Едему, й оселив там людину, яку створив.

9 Господь Бог виростив із землі всякі дерева — гарні на вигляд і придатні для їжі, а *також* дерево життя посеред саду, та дерево Пізнання добра і зла.

10 Із Едему виходила ріка, щоб зрошувати сад; далі вона ділилася на чотири річки.

11 Назва першої — Пішон. Вона протікає через усю землю Хавіла — там, де є золото.

12 Золото тієї землі добре; там є також бделій і камінь онікс.

13 Назва другої ріки — Гіхон. Вона протікає через усю землю Кущ.

14 Третя ріка — Тигр, що тече на сході Ашшуру. Четверта ж ріка — Євфрат.

15 Взяв Господь Бог людину, і оселив її в Едемському саду, щоб його обробляти та за ним доглядати.

16 І заповів Господь Бог людині: З усякого дерева, що в саду, вживатимеш у їжу.

17 Але з дерева Пізнання добра й зла — не їстимеш з нього; бо того дня, коли скуштуєш його, неодмінно помреш!

18 Далі сказав Господь Бог: Недобре бути чоловікові самотнім. Створю для нього помічника, відповідного йому.

19 Після того як створив Господь Бог із землі всіх польових звірів і всіх небесних птахів, то привів їх до Адама, щоби побачити, як їх назве. І як їх назвав Адам, — кожному живу душу, — так вона і звалася.

20 І дав Адам назви всім тваринам та небесним птахам, всім польовим звірам, але Адамові не знайшлося помічника, подібного до нього.

21 Тож навів Господь Бог глибокий сон на Адама, і коли той заснув, *Бог* взяв одне з його ребер, а те місце заповнив тілом.

22 З ребра, яке взяв у Адама, Господь Бог створив жінку і привів її до чоловіка.

23 І сказав Адам: Це дійсно кістка від моїх кісток, і тіло від мого тіла, тому вона називатиметься жінкою, бо походить від чоловіка.

24 Тому залишить чоловік свого батька й свою матір і пристане до своєї жінки — і стануть вони одним тілом.

25 Були ж *вони* обоє нагі, — Адам і його жінка, — і не соромилися.

3 Змій був найхитрішим з усіх польових звірів, яких створив Господь Бог. Він промовив до жінки: Чи справді Бог звелів: Не їжте з жодного

2 Жінка відповіла змієві: Плоди з дерев саду ми можемо їсти,

3 і лише плоди дерева, що посеред саду, — Бог сказав: Не їжте з нього, і не доторкайтеся до нього, а то помрете.

4 І сказав змій жінці: Ні! Ви не помрете!

5 Адже знає Бог, що того дня, коли скуштуєте з нього, відкриються ваші очі, і станете ви, як Бог, одержавши пізнання добра і зла.

6 Побачила жінка, що дерево придатне для їжі й на вигляд воно приємне, *оскільки* було бажання одержати знання. Тож вона взяла плід, з'їла його і дала також своєму чоловікові, що *був* із нею, і він з'їв.

7 І відкрилися їм обом очі, й зрозуміли вони, що були нагі, тож вони зшили листя смоківниці й поробили собі пояси.

8 Почувши голос Господа Бога, Який ходив у саду в час денної прохолоди, Адам і його жінка сховалися від Господа Бога серед дерев раю.

9 Тоді покликав Господь Бог Адама, і запитав його: Де ти?

10 Той відповів йому: Я почув Твій голос у саду, — і злякався, бо я нагий, тому й сховався.

11 Промовив *до нього Бог*: Хто сказав тобі, що ти нагий? Чи не їв ти з того дерева, з якого Я наказав тобі не їсти?

12 Адам відповів: Жінка, яку Ти дав, *щоби була* зі мною, *це* вона мені дала з дерева, і я їв.

13 Тоді запитав Бог жінку: Що ж ти наробила? А жінка відповіла: Змій мене обманув, і я їла.

14 Тож сказав Господь Бог змієві: За те, що ти таке вчинив, проклятий ти з-поміж усіх тварин і з-поміж усіх диких звірів. На череві своєму ти повзатимеш, і землю їстимеш по всі дні свого життя.

15 Я покладаю ворожнечу між тобою й жінкою, між твоїм насінням і її насінням. Воно розчавить тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту.

16 А жінці сказав: Велими помножу твої болі й твої муки під час народження дітей. До твого чоловіка відчуватимеш потяг, а він над тобою пану-

17 Адамові Бог сказав: Оскільки ти послухав голосу своєї жінки і з'їв з дерева, з якого Я наказав тобі не їсти, — проклята через тебе земля! В тяжкій праці харчуватимешся з неї в усі дні свого життя.

18 Тернину й будяки родитиме тобі, і будеш їсти польову траву.

19 У поті свого чола їстимеш свій хліб, доки не повернешся в землю, звідки ти був узятий. Бо ти — порошок, і до порошку вернешся.

20 Адам дав своїй жінці ім'я Єва, бо вона стала матір'ю всіх людей.

21 А Господь Бог зробив Адамові та його жінці одяг зі шкур — і зодягнув їх.

22 Тоді сказав Господь Бог: Оце став чоловік немов один з Нас, знаючи добро й зло. Тож тепер, аби лишень він не простягнув своєї руки і не взяв ще й з дерева життя, не спожив, і не став жити вічно.

23 Тому вислав його Господь Бог з Едемського саду, щоб обробляти землю, з якої він був узятий.

24 Тож вигнав *Бог* людину і поставив на сході Едемського саду херувимів та полум'яного меча, що обертався у всі сторони, аби стерегти дорогу до дерева життя.

4 Адам пізнав Єву, свою жінку, тож вона завагітніла й народила Каїна. І сказала: Набула я людину завдяки Господеві.

2 Згодом народила його брата Авеля. Авель став пастухом овець, а Каїн був землеробом.

3 З бігом часу Каїн приніс жертву Господеві з плодів землі.

4 Авель також приніс від своїх первородних овець та від їхнього жиру. І зглянувся Господь на Авеля та на його жертву,

5 а на Каїна і на його жертву не звернув уваги. Тож Каїн дуже розлютився і спохмурніло його обличчя.

6 І сказав Господь Каїнові: Чому ти розгнівався, і чому твоє обличчя спохмурніло?

7 Якби ти вчинив, як слід, то хіба *твоя жертва* не була би прийнята? А якщо ти не зробив так, як потрібно, то при дверях чагує гріх. Він спонукає до посядання, але ти маєш над ним панувати.

8 Якось посварився Каїн зі своїм братом Авелем. І коли вони були в полі, то Каїн напав на свого брата веля та вбив його.

9 Запитав Господь Каїна: Де Авель, твій брат? А Каїн відповів: Не знаю, бо я сторож мого брата?

10 І Господь сказав: Що ж ти нарочив?! Голос крові твого брата волає до Мене від землі.

11 Тепер же проклятий ти від землі, яка відкрила свої уста, щоби прийняти кров твого брата з твоєї руки.

12 Коли оброблятимеш землю, вона більше не дасть належної сили. Будеш блукати і тинятися по землі.

13 І сказав Каїн до Господа: Надто велика моя провина, щоб я міг її знейти!

14 Ти ось проганяєш мене сьогодні цієї землі, і я ховатимусь від обличчя Твого, буду блукати й тинятися по землі; може статися, що перший, хто мене зустріне, уб'є мене.

15 Однак Господь йому сказав: Цього не станеться! Кожному, хто вб'є Каїна, відомститися усемою. Тому поклав Господь на Каїнові знак, аби не вбив його кожен, хто його зустріне.

16 Тож відійшов Каїн від Господнього лиця й оселився в землі Нод, на схід від Едему.

17 Пізнав Каїн свою жінку, вона завагітніла й народила Еноха. Тож Каїн збудував місто і назвав його іменем свого сина: Енох.

18 В Еноха ж народився Ірад, а Ірад породив Мегуяїла; Мегуяїл породив Матусаїла, а Матусаїл породив Ламеха.

19 Ламех взяв собі дві жінки: ім'я однієї — Ада, а другої — Цїлла.

20 Ада народила Явала: він був батьком тих, що живуть у наметах і доглядають за худобою.

21 А ім'я його брата — Ювал: він був батьком усіх тих, хто грає на гуслах та сопілці.

22 Цїлла також народила, Тувал-Каїна, який виготовляв усяке знаряддя з міді та заліза. Сестра ж Тувал-Каїна звалася Ноємою.

23 Якось Ламех сказав своїм жінкам: Адо і Цїлло, послушайте мене!

мої слова: я вбив чоловіка за свою рану, — молодика за завданий мені удар;

24 якщо за Каїна відомститься усемою, то за Ламеха — у сімдесят сім разів!

25 Знову пізнав Адам свою жінку; тож вона народила сина і назвала його на ім'я Сиф, сказавши: Бог дав мені іншого нащадка замість Авеля, якого вбив Каїн.

26 У Сифа також народився син, якому він дав ім'я Енош. Тоді почали прикликати ім'я Господне.

5 Книга родоводу Адама. Коли створив Бог людину, Він на подобу Божу створив її

2 чоловіком і жінкою створив їх, і поблагословив їх. Того дня, коли створив їх, Бог дав їм ім'я: Людина.

3 Коли Адам прожив сто тридцять років, він породив сина за своєю подобою і за своїм образом, назвавши його: Сиф.

4 Було ж віку Адама, після того як породив він Сифа, вісімсот років. І породив він синів та дочок.

5 Всіх днів Адама, які він прожив, було дев'ятсот тридцять років. І він помер.

6 Коли Сиф прожив сто п'ять років, він породив Еноша.

7 Після того як Сиф породив Еноша, він прожив вісімсот сім років, породивши синів та дочок.

8 А всього віку Сифа було дев'ятсот дванадцять років; і він помер.

9 Енош прожив дев'яносто років, і породив він Кенана.

10 Після того як породив Енош Кенана, він прожив вісімсот п'ятнадцять років, і породив інших синів та дочок.

11 А всіх днів Еноша було дев'ятсот п'ять років; і він помер.

12 Коли Кенан прожив сімдесят років, він породив Магалалела.

13 Після народження Магалалела Кенан жив ще вісімсот сорок років, і породив синів та дочок.

14 А всього віку Кенана було дев'ятсот десять років; і він помер.

15 Магалалелу було шістдесят п'ять років, коли він породив Яреда.

як породив Яреда, вісімсот тридцять років, і породив синів та дочок.

17 А всіх днів Магалалела було вісімсот дев'яносто п'ять років; і він помер.

18 Коли Яредові виповнилось сто шістдесят два роки, він породив Еноха.

19 Після того як Яред породив Еноха, він прожив ще вісімсот років, і породив синів та дочок.

20 Всього віку Яреда було дев'ятсот шістдесят два роки; і він помер.

21 Енохові було шістдесят п'ять років, коли він породив Матусала.

22 Породивши Матусала, Енох ходив з Богом триста років і породив синів та дочок.

23 Усього прожив Енох триста шістдесят п'ять років.

24 Енох ходив з Богом й не стало його, бо забрав його Бог.

25 Як Матусал прожив сто вісімдесят сім років, він породив Ламеха.

26 І прожив Матусал, після того як породив Ламеха, сімсот вісімдесят два роки, і породив синів та дочок.

27 А всього віку Матусала було дев'ятсот шістдесят дев'ять років; і він помер.

28 Проживши сто вісімдесят два роки, Ламех породив сина

29 і дав йому ім'я Ной, кажучи: Він дасть розраду в наших справах, у праці наших рук на землі, яку Господь прокляв.

30 Після того як Ламех породив Ноя, він прожив п'ятсот дев'яносто п'ять років, і породив синів та дочок.

31 Всього віку Ламеха було сімсот шістдесят сім років; і він помер.

32 Було Ною п'ятсот років, коли він породив Сима, Хама та Яфета.

6 Коли кількість людей на землі почала зростати, в них народилися дочка.

2 А сини Божі, побачивши, що людські дочки вродливі, брали їх собі за жінок, хто яку вподобав.

3 І промовив Господь: Дух Мій не перебуватиме в людях повік, бо вони — тіло. Тож їхнього віку буде сто двадцять років.

4 У ті дні на землі жили велетні,

сини до людських дочок, які народжували їм. Це були силачі — відомі люди стародавнього світу.

5 Побачив Господь, що дуже велика розбещеність людей на землі, й усі бажання їхніх сердець повсякчасно спрямовані лише на зло,

6 тож засмутився Господь, що створив людину на землі, і сповнилося болем серце Його.

7 Через те Господь сказав: Знищу людину, яку Я створив, з поверхні землі, — від людини до тварини, плазунів і небесних птахів. Бо жалкую, що їх Я створив.

8 Однак Ной знайшов прихильність у Господніх очах.

9 А ось родовід Ноя: Ной був праведним чоловіком, досконалим серед свого оточення. Ной ходив з Богом.

10 Ной мав трьох синів: Сима, Хама та Яфета.

11 Земля ж зіпсувалась перед Богом, і наповнилась земля насильством.

12 Бог оглянув землю, — і ось вона зовсім зіпсута, бо кожне тіло викривило свою дорогу на землі.

13 Тоді сказав Бог Ноеві: Прийшов кінець кожної істоти перед Моїм лицем, оскільки земля наповнилась злочинністю від них. Через те Я знищу і їх, і землю.

14 Зроби собі ковчег з дерева гофер. У ковчезі зробиш перегородки, і посмолиш його зсередини та ззовні смолою.

15 Збудуєш його таким: у довжину ковчег має бути триста ліктів, у ширину — п'ятдесят, а у висоту — тридцять ліктів.

16 У ковчезі зробиш отвір, і на один лікоть звузиш його вгорі. Двері зробиш у ньому збоку. Влаштуєш у ньому приміщення на першому, другому і третьому поверхах.

17 Бо ось Я насилаю на землю води потопу, щоби знищити під небом усяке тіло, в якому є дух життя. Усе, що живе на землі, загине.

18 Але Я з тобою укладу Мій Заповіт. Увійдеш у ковчег ти, твої сини, твоя дружина і дружини твоїх синів з тобою.

19 А з усього живого, з усяко-

оби разом із тобою залишилися живими. Це має бути самець і самиця.

20 З усіх птахів — за їхнім родом, усіх звірів — за їхнім родом і з усіх плазунів землі — за їхнім родом, — по парі увійдуть до тебе, щоби залишилися живими.

21 Ти ж візьми для себе різноманітної їжі, яку споживатимете, — заготов арч собі, а також для них на поживу.

22 Зробив Ной усе так, як заповів йому Бог, — саме так і зробив.

7 І сказав Господь Ноеві: Увійди ти і вся твоя родина в ковчег, оскільки Я побачив, що ти праведний переді Мною в цьому роді.

2 З усякої чистої худоби візьмеш з собою по сім самців та їхніх самиць, а з худоби нечистої — по парі: самця та його самицю.

3 Так само з птахів небесних — по сім самців і самиць, щоби зберегти при житті їхнє потомство для всієї землі.

4 Бо ще сім днів — і Я пошлю дощ на землю на сорок днів та сорок ночей, і знищу з поверхні землі кожну істоту, яку Я створив!

5 І зробив Ной усе так, як заповів йому Господь.

6 Ноеві було шістсот років, коли почався потоп на землі.

7 Таким чином, до початку потопу в ковчег увійшли: Ной, його сини, його дружина та дружини його синів.

8 Також із чистих тварин і з нечистих тварин, з птахів і з усіх плазунів, що на землі,

9 по двоє ввійшли у ковчег до Ноя, самець і самиця, як і наказав Бог Ноеві.

10 Через сім днів води потопу ринули на землю.

11 На шестисотому році життя Ноя, другого місяця, сімнадцятого дня місяця, — цього дня відкрилися всі джерела великої безодні, й повідчинялися отвори небесні.

12 І сорок днів та сорок ночей невинно падав на землю дощ.

13 Саме того дня ввійшов у ковчег Ной, Сим, Хам та Яфет, сини Ноя, його дружина, і з ними три дружини його синів —

вся худоба за її родом, всякий плазун, що повзає по землі, за його родом, і всяке птаство за своїм родом — усе, що має крила,

15 увійшло у ковчег до Ноя по двоє з кожної істоти, в якій є дух життя.

16 Ті, що увійшли — з кожної істоти були самець і самиця, як заповів йому Бог. І заклав Господь за ним двері ковчега.

17 Був потоп на землі сорок днів; прибула вода підхопила ковчег, і він піднявся над землею.

18 Вода набирала сили, її надзвичайно побільшало на землі, і ковчег плавав по поверхні води.

19 Вода на землі продовжувала прибувати й покрила всі найвищі гори, що під небом.

20 Вода піднялася над горами на п'ятнадцять ліктів.

21 І загинуло всяке створіння, що рухалося по землі: птахи, худоба, звірі та усі плазуни, що повзають по землі, і кожна людина.

22 Тож усе, що мало в ніздрях дихання життя, — усе, що було на суші, — загинуло.

23 Знищена була всяка істота, що на поверхні землі, — від людини до тварини, плазуни і небесні птахи, — всі вони загинули. Залишився лише Ной і ті, хто був з ним у ковчезі.

24 І залишалась вода на землі сто п'ятдесят днів.

8 Згадав Бог про Ноя, про всіх звірів та інших тварин, що були з ним у ковчезі. І навів Бог вітер на землю, і зупинився рух води.

2 Джерела безодні й отвори небесні закрились, і дощ перестав падати з неба.

3 Вода почала спадати й сходити з-над землі. По закінченні ста п'ятдесяти днів вода почала відступати.

4 Сьомого ж місяця, сімнадцятого дня місяця ковчег зупинився на Араратських горах.

5 Відступаючи, вода сходила аж до десятого місяця. А першого дня десятого місяця показалися вершини гір.

6 По закінченні сорока днів відчинив Ной віконце ковчега, яке колись зробив,

і прилітав, доки не висохла вода на поверхні землі.

8 Тоді випустив голубку, щоби дізнатись, чи зійшла вода з поверхні землі.

9 Та голубка, не знайшовши місця для спочинку, повернулася до ковчега, бо вода ще вкривала поверхню усїєї землі. Ной, простягнувши руку, узяв її і впустив до себе в ковчег.

10 Почекавши ще сім наступних днів, він знову послав голубку з ковчега.

11 Під вечір голубка повернулася до нього, — і ось у її дзьобі молоденький оливковий листочок. Таким чином Ной дізнався, що вода з-над землі зійшла.

12 І, почекавши ще сім днів, знову послав голубку. Вона вже більше до нього не повернулася.

13 На шістсот першому році, першого дня першого місяця зійшла вода з-над землі. Тож, розібравши покрівлю ковчега, Ной побачив, що вже підсохла поверхня землі.

14 А другого місяця, двадцять сьомого дня земля висохла.

15 Тоді промовив Бог до Ноя:

16 Вийдіть з ковчега ти, твоя дружина, твої сини і дружини твоїх синів!

17 І все живе, що з тобою, кожну істоту — з птахів, тварин, усіх плазунів, що повзають по землі, — виведи з собою. Тож наповнюйте землю: намножуйтеся і ставайте численними на землі.

18 І вийшов Ной, а з ним його сини, дружина та дружини його синів.

19 Вийшли також усі живі істоти: всі тварини, плазуни, птахи, — все, що рухається по землі за своїми родами — всі вийшли з ковчега.

20 Після цього збудував Ной жертovníк Господеві. Він узяв з усїєї чистої худоби та з усіх чистих птахів і приніс всепалення на жертovníку.

21 І відчув Господь приємний запах, і сказав Господь Сам Собі: Не проклинатиму більше землю через людину, бо з раннього віку серце людини має нахил до зла; тому більше не знищуватиму все живе так, як Я вчинив.

22 Надалі, у всі дні землі, сімба і жнива, холод і спека, літо і зима,

9 Бог поблагословив Ноя та його синів і сказав їм: Плодіться й розмножуйтеся та наповнюйте землю!

2 Страх і тремтіння перед вами нехай буде у всіх звірів землі, у всіх небесних птахів і в усього, що рухається по землі, й в усіх морських риб. Вони передані у ваші руки.

3 І все, що живе і рухається, буде вам на поживу. Як і зелені рослини — віддав Я вам усе.

4 Лише м'яса з кров'ю його — з душею його — не будете їсти.

5 Бо й вашої крові — вашої душі — Я вимагатиму з руки кожної істоти. Тим більше вимагатиму її з руки людини, — з руки чоловіка, кожного брата його Я вимагатиму людської душі.

6 Хто проливатиме людську кров, то і його кров буде пролита людиною, бо за образом Божим створено людину.

7 Ви ж плодіться і множетеся, наповнюйте землю і розмножуйтеся на ній.

8 І промовив Бог до Ноя та до його синів з ним, кажучи:

9 Ось Я укладаю Мій Заповіт з вами та вашими нащадками після вас.

10 І з кожним живим створінням серед вас: з птахами, тваринами — з усіма, що вийшли з ковчега і живуть з вами на землі, — з кожною живою істотою землі.

11 Я укладу Мій Заповіт з вами, і більше жодна істота не загине від вод потопу; не буде більше потопу, щоби знищити землю.

12 Далі Бог сказав: Ось ознака Заповіту, який Я на вічні покоління укладаю між Мною і вами, та між усякою живою душею, яка з вами.

13 Я даю Мою райдугу в хмарі. Тож вона буде ознакою Заповіту між Мною і землею.

14 Тож коли наведу Я хмари на землю, то з'явиться веселка в хмарі.

15 І пригадаю Мій Заповіт, який існує між Мною і вами та кожною живою душею в усякому створінні. Води не стануть більше потопом, щоби нищити все творіння.

16 Отже, буде райдуга в хмарах, Я бачитиму її, щоби пам'ятати вічний Заповіт між Богом і кожною живою душею в усякому створінні, яке на